

ЛЪВЪТ И ОРАЧЪТ ТАТСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Разказват, че едно време, много отдавна, в едно планинско село живеел един орач. Той много обичал земята и винаги носел в пазвата си възелче с дъхав пролетен чернозем.

Но земята на орача била съвсем малко — цялата можел да покрие с ямурлука си. Денем тя се нажежавала до червено, нощем издишвала зной и чак на разсъмване изстивала. От изгрев до залез орачът се трудил на парченцето си земя. Есен разкопавал нивата си с дървена лопата, а пролет засявал пшеница и царевица. През лятото плевял посевите.

В този край било много трудно с водата, един зъл дух я бил завардил и орачът поливал нивата с потта си. Всичките си сили давал орачът на жалкото си парченце земя, но затова пък, когато узреели пшеницата и царевицата, в живота на орача наставали радостни минути. Но и тогава нямал мира: ту налитали черни врани, които изкълвавали всичкото зърно, ту дяволът изпращал горещи ветрове при нивата.

Тежко живеел орачът. Зиме и лете едва изкарвал с царевични питки и пшеничена кашлица, а за продажба и зрънце не му оставало.

Веднъж, когато земята издишвала топла пара, срещу орача изневиделица излязъл един лъв. Орачът се уплашил и без малко щял да избяга, ала внезапно лъвът заприказвал с човешки глас:

— Хей, човече, не се страхувай от мен! Ти ми харесваш. Когато и да мина край нивата ти, винаги се трудиш. Хайде да се трудим заедно, а каквото се роди, ще делим наравно.

Орачът се учудил на думите на лъва и казал:

— Аз съм човек, а ти — лъв! Как можем да се трудим заедно?! Та нали аз ще се страхувам от теб!

— Не се страхувай, орачо. Ние ще дружим с теб, както бреговете с водата в реката — обещал лъвът.

Орачът помислил, помислил и отговорил:

— Добре, ще станем приятели: аз ще копая земята, ще я засявам, ще я поливам, ще я плевя, ще жъна пшеницата, ще бера царевицата, ще мея зърното, а ти какво ще правиш?

— Да, орачо, вярно е: ти ще се трудиш, както и по-рано. Но нали ползата от труда ти досега беше малка. Злите сили ти пречеха да получиш повече зърно. Тъкмо тук ще ти бъда верен помощник: ще пазя нивата ти и ще сплашвам злия дух, когато на посевите е нужна

вода. Ако по-рано си изкарвал чувал зърно, с моя помощ ще изкарваш десет. Както виждаш, моята работа ще ти бъде полезна.

Орачът се съгласил.

Дошло време за жътва на пшеницата и за беритба на царевицата — родитбата била чудесна, както никога дотогава. Когато зърното било прибрано, те го разделили наравно. На всекиго се паднало по толкова, колкото орачът не изкарвал от нивата си за две години.

Оттогава орачът се замогнал. За него заприказвали из селата. Разпитвали го стари и млади, канели го във всяка колиба.

Една вечер лъвът дошъл при орача. В чест на госта орачът наредил богата трапеза. Яли, шегували се, смели се, пили, но не се напили. В разгара на веселбата лъвът казал на орача:

— Помниш ли, приятелю, че отначало ти се уплаши и отхвърли дружбата ми. Е, а какво ще кажеш сега?

— Да, ти си добър приятел и помощник, но бедата е там, че муцуната ти е много страшна — казал орачът и се засмял.

Когато лъвът чул тези думи, козината му настръхнала, а в очите му светнали лоши огънчета.

— Хей, орачо, извади си кинжала и ме мушни — казал лъвът.

— Ти си мой приятел, ръката ми не се вдига срещу теб — отговорил орачът.

Тогава лъвът разтворил мощната си уста и изръмжал:

— Убий ме, чуваш ли?! По-бързо, иначе ще посегна с нокти и добро няма да видиш!

Орачът се уплашил и забил кинжала си в гърдите на лъва. Изгубил много кръв, лъвът изскочил от дома на орача и отишъл в гората.

Дни и нощи непрестанно близал раната, нанесена от приятеля му, и тя бързо зараствала. Затворила се така, че и следа не се виждала от нея, и тогава лъвът отново се запътил към орача.

Забогателият орач вече успял да забрави лъва и като го видял жив и здрав, много се уплашил. Погледът му се плъзнал по гърдите на лъва — търсел раната. И тогава лъвът му казал:

— Не търси раната, орачо. Няма да я намериш. Раните, нанесени с кинжал, зарастват, но раните, нанесени с думи, остават за цял живот. Сега аз съм ти враг завинаги.

Хората разказват, че оттогава лъвът станал цар на зверовете и
страшилище за орача.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.